

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

(5) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 16 Ιουνίου 1953 (Π.Ο.Η.) Έτος Δ'. Αριθ. 131—Τιμή Φύλλου Δραχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Σταύρος Καραμήτσος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : Εξαμηνιος δραχ. 15.000—Ετησία δραχ. 80.000 Εξαμηνιος: Εξάμ. δολ. 3.—Ετησία δολ. 6
Γραφεία : Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΘΛΙΨΙΣ ΚΑΙ ΘΑΡΣΟΣ

Υπό του Σεβασμ. Επισκόπου Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

«*Εν τῷ κόσμῳ θλίψιν
ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεύετε.*» (Ιωάν. 1στ 33)

Ἐκάστη τῶν λέξεων τούτων τοῦ Κυρίου ἡμῶν «*ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεύετε*» ἀποτελεῖ καὶ ἓνα μαργαρίτην.

«*Εν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχετε, ἀλλὰ θαρσεύετε!*» Οὕτω παραγγέλλει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Οἱ θεῖοι οὗτοι λόγοι ἄς εἶναι εἰς ἡμᾶς τὸ εὐαγγελικὸν πρόγραμμα τοῦ κοινωνικοῦ μας βίου. Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τῷ πλήρει σκιοφάντιας, μοχθηρίας, παρανομίας, ἀδικίας καὶ πύσης τέλος κακίας, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁ ὁποῖος τὴν ἱκανότητα πολλὰς καὶ τὸ καθήκον τιμωρεῖ καὶ τὴν ἀρετὴν περιφρονεῖ, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὅπου λατρεύεται τὸ συμφέρον καὶ ἡ ἡδονὴ καὶ παραγκωνίζεται ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀλήθεια, ναι, ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλιβόμεθα, διότι ἡδικήθημεν, διότι παρεγκονίσθημεν, διότι τὰ δικαιὰ μας δὲν ἀνεγνωρίσθησαν καὶ μάλιστα ὑπ' αὐτῶν οἴκτιρες καὶ τὴν ὑποχρέωσιν καὶ τὸ καθήκον εἶχον νὰ πράξωσι κατὰ τὸ δίκαιον καὶ ὀρθόν! Θλιβόμεθα καὶ θὰ θλιβόμεθα ὅτι οἱ τῆς ἀδικίας ἐργάται ἐσχάτως κατέκτησαν τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσιν ἐγένοντο κύριοι.

Ἡ θλίψις μας εἶναι δικαία, δικαιοτάτη, καὶ ταύτης σύντροφος αὐτὴ ἡ πάσχουσα ψυχὴ μας, ὁ ὁδηγὸς τοῦ βίου μας! Αὐτὴ ἡ ψυχὴ μας πάσχουσα μᾶς παρεγγίζει, μᾶς ἐνδυναμώνει, λέγει ἡμῖν *Θαρσεύετε.*

Ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ θλίψιν ἔχετε! φωνεῖ ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς. Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν ἐκ τῆς μικρᾶς του κοσμικῆς πείρας δὲν ἐπιβεβαίωσεν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν τῶν θεῶν τούτων ρημάτων; Καὶ τίς ἐξ ἡμῶν ἐν τῇ παλλιστοῖα τοῦ ἀστάτου βίου δὲν ἐδοκίμασε θλίψεις καὶ ἀπεριγρόπτους πικρίας; Καὶ ἀπὸ τίνος ἡμῶν παρήλθε τὸ ποτήριον τοῦτο χωρὶς νὰ ἐγγίσῃ τὰ χεῖλη μας; Τίς ὁ δυνάμενος νὰ διαβεβαιώσῃ ὅτι καὶ εἰς τὸ μέλλον δὲν θέλει δοκιμάσῃ

τὸ ποτήριον τῶν θλίψεων καὶ πικριῶν τοῦ βίου τούτου; Ἡ θλίψις εἶναι σύγχρονα μετὰ τὸν κόσμον καὶ θὰ ὑπάρχῃ καὶ θὰ κυριαρχῇ ἐν αὐτῷ ἐφ' ὅσον ὑπάρχῃ φύσις καὶ κακία. Ἡ θλίψις εἶναι ὁ κλήρος τοῦ ἀνθρώπου ὁ δοθεὶς αὐτῷ ἐκ τῆς παρακοῆς. Πάντοτε θὰ θλιβόμεθα, καὶ θὰ ὑφιστάμεθα ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰς κακίας αὐτοῦ τοῦ κόσμου.

Τὰ παθήματα καὶ αἱ θλίψεις, λέγει ὁ σοφὸς Εὐγένιος Βούλγαρης, παρακολουθοῦσι τῇ τοῦ ἀνθρώπου φύσει, ὑφ' ἡμῶν αὐτῶν εἰς τὴν κοινωνίαν ἐστάρχη ὁ σπόρος τῆς θλίψεως καὶ εἰς ταύτην ριζώσας ἠνδρώθη.

Ταῦτα πρέπει καλῶς νὰ γνωρίζωμεν, διὰ νὰ καταςτώμεν ἱκανοὶ πρὸς τὴν τρομερὰν κοινωνικὴν διαπάλην, ἣτις ἀπαιτεῖ ψυχὴν χριστιανικὴν, ἥτοι ὑπόμονον καὶ θαρραλέαν, ὥς ἦτο καὶ τοῦ Θεανθρώπου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ. Ταῦτα ὑπαγορεύει καὶ ἐπιβεβαιοῖ αὐτὸς ὁ Σωτὴρ μας· διότι πρῶτος αὐτὸς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ καὶ χάριν τοῦ κόσμου, ὑπὸ τοῦ κόσμου παρεξηγήθη, ἐβασανίσθη, ἐλοιδορήθη, ἐκολπίσθη, ἐθλίβη βαθύτατα καὶ τέλος ἐσταυρώθη.

Ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος μας ἐφηρημόσθη πᾶσα κοινωνικὴ καὶ πολιτειακὴ παρεκτροπὴ καὶ παρανομία, ἐφηρημόσθη τὸ σύστημα τοῦ δόλου, κατεπατήθη ἡ ἀτομικὴ καὶ λογικὴ ἐλευθερία, τὰ ἰουδαϊκὰ δίκαια καὶ αἱ δικονομικαὶ τῶν διατάξεως ἐμποδῶν ἐτέθησαν. Αὐτὸς ὑπέμενε, ἐθλίβη· ἀλλ' ὑπέμενε τὰ πάντα διὰ τὸ πᾶν· ἐθάρρησεν ἐνίκησε τέλος! Προεγίνωσκε τὰ μέλλοντα συμβῆναι ὡς Θεός, ἀλλὰ ταῦτα ὑπέμεινε καρτερικῶς ἀποβλέπων μετὰ θάρρους μένων εἰς τὸν θεῖον σκοπὸν του καὶ ἐπὶ τέλους νικῶν.

Πρὸ τοῦ φαινητοτάτου τούτου παραδείγματος τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς καρτερίας ἐν ταῖς θλίψεσι, καὶ πρὸ τοῦ θαυμάσιου τὸν ὁποῖον διὰ τῆς ὑπομονῆς ἐπέτυχεν ὁ Θεὸς Ἀνθρώπος ἡμῶν, ὅστις ἐθλίβη καὶ ὑπέμεινε, ἐθάρρησεν καὶ ἐνίκησεν, τίς ἐξ ἡμῶν θέλει δειλιάσῃ πρὸ τῆς ἀπειλῆς τῶν δεινῶν ἅτινα προξε-

νοῦν θλίψιν; Μόνον ὁ στερούμενος Χριστιανικῆς δυνάμεως νὰ καμφθῇ καὶ θὰ ὀρθωθῇ ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀνίκανον νὰ ἀντιδράσῃ πρὸ τῆς Χριστιανικῆς δυνάμεως, θλίψιν.

Θαρσείτε, λέγει ὁ Θεὸς Ἀντρωτῆς, θαρσεῖτε λοιπὸν καὶ συνεχίσατε πάντες τὸν ὡραῖον τοῦ ἀγῶ-
νος μας ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας δρόμον καὶ ἡ Χάρις τοῦ θλιβέντος δι' ἡμᾶς Ἀντρωτοῦ θέλει στείλῃ τὴν ἐκβασιν τοῦ πειρασμοῦ.

Πιστεύετε εἰς τοὺς λόγους τοῦ Ἀντρωτοῦ μας καὶ ἠνωμένοι ὑπὸ τὴν σημαίαν τῶν Ἀρχιερέων βα-
δίσετε ἐμπρὸς μὲ τὴν ἑλπίδα τῆς νίκης, τὴν ὁποίαν ἐγγυᾶται ὁ Ἰδιος ὁ Σωτὴρ ἡμῶν λέγων: «*Ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔξετε, ἀλλὰ θαρσεῖτε*».

Ἡ ΡΥΘΜΙΣΙΣ ΤΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ

Τελευταίως καταβάλλονται προσπάθειαι νὰ ρυθμισθῇ τὸ τραγικὸν ζήτημα τῆς διώξεώς μας εἰς τὰ πλαίσια τῆς ἀμοιβαίας κατανοήσε-
ως καὶ τῶν γενικωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν συμ-
φερόντων. Ἡ πρωτοβουλία ἀνήκει εἰς ἓνα κύ-
κλον εὐσεβῶν διανοουμένων καὶ ἀνωτέρας θρη-
σκευτικότητος ἀνθρώπων, οἱ ὅποιοι πονοῦν διὰ
τὴν κατάστασιν αὐτὴν, θλίβονται διὰ τὴν ἀκα-
τανόητον νομοκρατίαν τοῦ Παλλαδίου τῆς χά-
ριτος, Χαρακτηρίζουν ὡς στίγμα τὴν διωξίν καὶ
ἐγκάθειρξιν διαπρεπῶν Ἱεραρχῶν καὶ διακη-
ρύσσουν ἐνσυνειδήτως ὅτι ἡ θρησκευτικὴ ἐλευ-
θερία εἶναι εὐγενὴς καρπὸς τοῦ Χριστιανισμοῦ.
Οἱ ἐκλεκτοὶ αὗτοὶ ἄνθρωποι, δὲν ἀνήκουν εἰς
τὰς τάξεις μας, ὥστε νὰ δύνανται νὰ διαβλη-
θοῦν ἐπὶ ... Παλαιοημερολογητισμῷ! Κοσμοῦν
τὴν κοινωνίαν κατέχοντες ἀνωτάτας θέσεις καὶ
ἐκπρασσωποῦν ἀρχὰς καὶ ἀξίας ἐπιζήλους.

Ἀπὸ τῆς ἡμετέρας πλευρᾶς χαιρετίζομεν
τὴν ἀναληφθεῖσαν προσπάθειαν, ὡς ἀνατίδου-
σαν νὸ ἄρωμα τῆς Χριστιανικῆς ἀγάπης καὶ
εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ συμβάλωμεν εἰς τὴν
ἐπιτυχίαν τῆς προσπάθειας αὐτῆς. Τοῖτο δὲ
διότι φρονοῦμεν καὶ πιστεύομεν, ὅτι ἡ Ἀγάπη
καὶ τὸ εὐρύτερον πνευματικὸν συμφέρον τοῦ
Θείου Καθιδρύματος τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλ-
λουν μίαν λύσιν ἀξιοκρεπῆ καὶ τιμίαν.

Οὐδέποτε ἐκόμψθημεν ἀπὸ τὸν ἀγῶνα, οὔτε
ἐδειλιάσαμεν πρὸ τῶν ἀφορήτων καταπίεσεων
τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας. Ἀπ' ἐναντίας
προσβλέποντες τὸ μέλλον μὲ τὸ τηλεσκόπιον
τῆς ἱστορικῆς εὐρύτητος, εἴμεθα βέβαιοι διὰ τὴν
κατὰ κράτος τῶν ἰδανικῶν μας, ὅποια μί-
α τοιαύτη νίκη θὰ παραμείνῃ ἀνεξίτηλος ἀπὸ
τὴν φθορὰν τοῦ χρόνου. Θὰ ἦτο ἐπομένως ἀ-
σύγγνωστος ἀφέλεια νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι φερό-
μεθα πρὸς τὴν διαλλαγὴν, ὅπως οἱ ἡττημένοι
εἰς τὴν τράπεζαν τῆς ἀνακωχῆς.

Βαδίζομεν μὲ σταθερὸν βῆμα, διότι πιστεύο-
μεν ὅτι Χριστιανισμὸς εἶναι τί τὸ συναμφότε-
ρον: Ὁρθοδοξία καὶ Ἀγάπη.

Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ προέβημεν εἰς ἐνε-
ργείας σοβαρὰς, ἐκτεμηθείσας ἀπὸ τοὺς μεσο-

λαβοῦντας καὶ ἀποδεικνυσάσας τὴν ἀγνότητα
τῶν αἰσθημάτων μας καὶ τὴν εὐγένειαν τῶν
προθέσεών μας. Ἐάν τυχὸν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγ-
κη, θὰ φέρωμεν εἰς τὴν δημοσιότητα τὰς ἐ-
ργείας αὐτάς, διὰ νὰ ἴδῃ τὸ Πανελλήνιον ποῖοι
πραγματικῶς εἶναι οἱ Υἱοὶ τοῦ φωτός καὶ τῆς
ἀγάπης καὶ ποῖοι ὑποσκάπτουν τὰ θεμέλια
τοῦ Χριστιανικοῦ Μεγαλείου.

Δυστυχῶς ὅμως δὲν ἀπήχησεν εἰς τὰς συνει-
δήσεις τῶν ἰσχυρῶν, πολιτικῶν - ἐκκλησιαστι-
κῶν. Ὡς φαίνεται, οἱ ἀρμόδιοι δὲν ἐ-
πιθυμοῦν τὴν ρύθμισιν τοῦ ζητήματος καὶ δι'
αὐτὸ ἐφαρμόζουν μίαν παρελκυστικὴν πολιτι-
κὴν. Προσπαθοῦν νὰ ἐποφύγουν μὲ διπλωμα-
τικοὺς ἐλιγμούς τὸ τεθὲν θέμα καὶ μεταχειριζό-
μενοι διφορούμενας καὶ ἀκαθορίστους ἐκφρά-
σεις, ἐλπίζουν νὰ διασπάσουν τὸ ὄρραγές μέ-
τωπον τοῦ ἀγῶνος μας.

Εἶναι ὁμολογουμένως ἄξιοι οἴκτου διὰ τὰς
σκέψεις τῶν αὐτῶν καὶ διὰ τὴν ἥκιστα ἠθικὴν
πολιτικὴν, τὴν ὁποίαν καθιέρωσαν.

Πάντοτε ἐλπίζομεν ὅτι θὰ πρυτανεύσῃ ἡ
φρόνησις, ἡ ὁποία θὰ ἐπισκιάσῃ τυχόν ἀμφι-
βολίας διαφόρου πρὸς ἐλεύσεως.

Μᾶς συνεκίνησε βαθύτατα ἡ ἀγαλλίασις,
τὴν ὁποίαν ἐδοκίμασεν ἡ κοινὴ γνώμη ἐκ τῶν
δημοσιογραφικῶν πληροφοριῶν. Αὐτὸ προδίδει
τὴν λαϊκὴν νοσταλγίαν διὰ τὴν ἐπικράτησιν
τῆς ἀγάπης καὶ τῆς καλωσύνης.

Καὶ θὰ εἶναι φρικτῶς ὑπεύθυνοι ἐνώπιον
τῆς ἱστορίας καὶ τοῦ λαοῦ, ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι
θὰ ἀντιδράσουν εἰς τὴν θεϊκὴν καὶ λαϊκὴν αὐ-
τὴν ἐπιθυμίαν. Ἡμεῖς εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀπεδει-
ξαμεν τὴν καλὴν μας πρόθεσιν καὶ συντόμως
θὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος ὅλους τοὺς συντελεστάς.

ΤΙΣ ΕΛΗΜΙΟΥΡΓΗΣΕ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΙΚΟΝ

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 6 τῆς 15 Μαρτίου 1951 φύλ-
λον τοῦ ἐπισήμου δελτίου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλ-
λάδος ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐκκλησία» καὶ εἰς τὴν
σελίδαν 54 αὐτοῦ δημοσιεύεται μὲ τίτλον «ἐπὶ τοῦ
Παλαιοημερολογητικοῦ» ὅτι «ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπέ-
λυσε τῇ 9 μεσοῦντος πρὸς τὸν Ἱερὸν Κλήρον καὶ
τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν Λαὸν τὴν ἀκόλουθον Ἐγ-
κύκλιον (Ἀριθ. 775)513)».

Ἡ ἐγκύκλιος αὕτη, ὑπογεγραμμένη ὑπὸ τοῦ Προ-
έδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τοῦ Ἀθηνῶν Σπυρίδω-
νος, καὶ τῶν δώδεκα Μελῶν Αὐτῆς, τοῦ Ἀρσίνου-
πόλεως Δημητρίου, τοῦ Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης
Ἀνδρέου, τοῦ Ἐδέσσης καὶ Πέλλης Παντελεήμο-
νος, τοῦ Κασσανδρείας Καλλινίκου, τοῦ Μαρονεί-
ας καὶ Θάσου Βασιλείου, τοῦ Μεσσηνίας Χρυσο-
στόμου, τοῦ Ζιχνῶν Κυρίλλου, τοῦ Παραναξίας
Ἀμβροσίου, τοῦ Κερκύρας καὶ Παξῶν Μεθοδίου,
τοῦ Καρυστίας καὶ Σκύρου Ἀνατίου, τοῦ Ἀργολί-
δος Χρυσοστόμου τοῦ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυ-
τανίας Χριστοφόρου, ὡς καὶ τοῦ Ἀρχιεραρχαίου
Αὐτῆς Ἀρχιμανδρίτου Δαμασκηνοῦ Κοτζιά, ἐν τῇ
πρώτῃ παραγράφῳ τῆς διαλαμβάνει ὅτι, «Ἡ ἐκ

πολλῶν κατευθύνσεων προσερχομένη παντοειδῆς ἐκμετάλλευσίς τοῦ ἀδιαφωτίστου ζήλου καὶ τῆς ἀκαθοδηγήτου εὐσεβείας ἐνίων ἐκ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησε τὸ παλαιοημερολογικὸν λεγόμενον ζήτημα καὶ δι' αὐτοῦ διέσπασιν εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τῆς παραγράφου ταύτης γίνεται ἀμέσως ἀντιληπτὸν ὅτι ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἰσχυρίζεται 1) ὅτι τὸ παλαιοημερολογικὸν ζήτημα ἐδημιούργησεν ἢ ἐκ πολλῶν κατευθύνσεων προσερχομένη παντοειδῆς ἐκμετάλλευσίς τοῦ ἀδιαφωτίστου ζήλου καὶ τῆς ἀκαθοδηγήτου εὐσεβείας ἐνίων ἐκ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας καὶ 2) ὅτι ἡ ἴδια αὕτη ἐκμετάλλευσίς ἐδημιούργησε διὰ τοῦ Παλαιοημερολογικικοῦ τούτου ζητήματος διάσπασιν εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἀμφότεροι οἱ ὀλιγόλογοι ἰσχυρισμοὶ αὗτοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου εἶναι μὲν ἀναμφισβητήτως σαφεῖς καὶ ὠρισμένοι, δὲν εἶναι ὅμως ἀληθεῖς, ὥς βεβαίως ἀποδεικνύει ἡ μὴ διαψευθεῖσα, τοῦλάχιστον μέχρι σήμερον, ἱστορία, ἣν τις σχετικῶς ἀναφέρει ὅτι μέχρι τοῦ ἔτους 1923 τόσον ἡ Ἑλληνικὴ Πολιτεία διὰ τὰς πολιτικὰς ἐν γένει σχέσεις αὐτῆς, ὅσον καὶ ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία διὰ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς καὶ νηστειὰς αὐτῆς, ἐχρησιμοποιοῦν τὸ Ἰουλιανὸν λεγόμενον Ἡμερολόγιον, καὶ οὐχὶ τὸ Γρηγοριανὸν τοιοῦτον, ὅπερ, καίτοι ἤρχισεν ἐφαρμοζόμενον ἀπὸ τοῦ 1582 ὑπὸ πλείστον Πολιτειῶν καὶ Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως, ἐν τούτοις εἶχεν ἀποκρουσθῆ ὥς ἀντορθόδοξον δι' ἀποφάσεων πολλῶν Πανορθόδοξων Συνόδων.

Ἡ ἱστορία ἐπίσης ἀναφέρει ὅτι κατὰ μὲν τὸ ἔτος 1902 ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Ἰωάννης δ' Γ' υπέβαλεν ἐρώτημα πρὸς πάσας τὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας περὶ τοῦ ἡμερολογίου καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ μελέτην τοῦ ζητήματος καὶ ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου ἀπεφάνθη, ὅτι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι ἐν συνεννοήσει μετ' ἀλλήλων καὶ μετὰ τῆς Πολιτείας ἐκάστης αὐτῶν δύνανται νὰ ἐπιχειρήσωσι τὴν μεταρρύθμισιν.

Κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1919, ἀνακινήσαντος τοῦ ζητήματος τοῦ ἡμερολογίου ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος συνέστησεν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Συνοδικῶν Δημητριαδῶς Γερμανοῦ, Ναυπακτίας Ἀμβροσίου καὶ ἐκ τῶν Καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου Δημ. Αἰγινήτου, Ἐμμ. Ζολώτα καὶ Χρ. Παπαδοπούλου, ἣν ἀπεφάνθη ὅτι ἡ μεταβολὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου δύναται νὰ γίνῃ μετὰ συνεννόησιν μετὰ πᾶσιν τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, ἰδίως μετὰ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, εἰς ὃ θὰ ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀνατεθῇ ἡ πρωτοβουλία πάσης σχετικῆς ἐνεργείας, ὑπὸ τὸν ὅρον οὐχὶ τῆς προσχωρήσεως εἰς τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ τῆς συντάξεως νέου Ἡμερολογίου.

Εἰς τὴν Ἐπιτροπὴν ταύτην ἐμειοψήφησεν ὁ Καθηγητὴς Ἐμμ. Ζολώτας, ὑποστηρίζας ὅτι ἡ Ρωσσία κακῶς ἔχουσα καὶ ἡ Ἐκκλησία αὐτῆς κακουχομένη δὲν δύναται ἐλευθέρως νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν ἐαυτῆς γνώμην, καὶ ὅτι οὐδὲν τὸ ἐπιῖγον ὥστε νὰ σπεύσωμεν

καὶ οὐ πρέπει νὰ ἀναμείνωμεν, ἵνα μὴ ἔπειτα μετανόησωμεν.

Τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τῆς Ἐπιτροπῆς ταύτης ἀπεδέχθη μετὰ συζήτησιν καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀπεφάσισε παμψηφεί νὰ προστεθῇ εἰς αὐτὴν ὅτι ἡ Πολιτεία εἶναι ἐλευθέρα νὰ δεχθῇ τὸ Γρηγοριανόν, ὥς Ἑθνοπαϊκὸν Ἡμερολόγιον, τῆς Ἐκκλησίας κρατουσῆς μέχρι τοῦ νέου Ἐπιστημονικοῦ Ἡμερολογίου τοῦ Ἰουλιανόν.

Καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1923 ἡ Κυβέρνησις συνέστησεν ἄλλην Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Γ. Κορινῶ, Ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, Δ. Αἰγινήτου, Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Διευθυντοῦ τοῦ Ἀστεροσκοπείου, Χρυσσοτόμου Παπαδοπούλου Ἀρχιμανδρίτου καὶ Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου τότε καὶ μετέπειτα Μητροπολίτου καὶ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, Π. Τσιτσεκλή, Δικηγόρου, καὶ Ἀρίσκα Ἀλεβιζάτου Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου καὶ Τμηματάρχου τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, ἣν διὰ τῆς ἀπὸ 16 Ἰανουαρίου 1923 Ἐκθέσεως τῆς γνώμης δοτεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, διὰ νὰ μεταβάλλῃ τὸ Ἐκκλησιαστικὸν Ἡμερολόγιον αὐτῆς, εἶναι ἀπαραίτητον καὶ ὀφείλει, διὰ νὰ μὴ ἀποσχισθῇ τῶν λοιπῶν Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν, νὰ συνεννοηθῇ προηγουμένως μετ' ὅλων αὐτῶν, ἐφ' ὅσον οὐδεμία τούτων δύναται νὰ χωρισθῇ τῶν λοιπῶν καὶ νὰ ἀποδεχθῇ νέον Ἡμερολόγιον χωρὶς νὰ καταστῇ σχισματικὴ ἀπέναντι τῶν ἄλλων, ὥς ἀποφαίνεται ἀνωτέρω καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος κατὰ τὴν συνεδρίαν αὐτῆς τῆς 20 Μαΐου 1919.

Ἡ ἀνωτέρω αὕτη Ἐπιτροπὴ υπέβαλε πρὸς τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον τὴν Ἐκθεσὶν τῆς ταύτης, συγχρόνως δὲ καὶ τὸ ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 σχέδιον Νομοθετικοῦ Διατάγματος, ὅπερ, ἐγκριθὲν ὑπὸ τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἐδημοσιεύθη μετὰ τῆς Ἐκθέσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τὴν 25 Ἰανουαρίου 1923 καὶ ἔκτοτε καὶ μέχρι καὶ σήμερον ἀκόμη ἰσχύει ὡς νόμος τοῦ Κράτους ἀνευ οἰασδήποτε τροποποιήσεώς του.

Διὰ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος ὁρίζονται τὰ ἑξῆς : «1) Ἀπὸ τῆς 16 Φεβρουαρίου 1923 καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα ἀντικαθίσταται ἐν ταῖς πολιτικαῖς ἐν γένει σχέσεσι τὸ ἰσχύον ἤδη Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον διὰ νέου τοιούτου, ὅπερ ἀποκαλεῖται Πολιτικὸν Ἡμερολόγιον.—2) Τὸ νέον ἡμερολόγιον προπορεύεται τοῦ ἤδη ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ κατὰ δέκα καὶ τρεῖς πλήρεις ἡμέρας. Ἐπομένως τῇ 16 Φεβρουαρίου 1923 ἔσται ἐν πάσῃς ταῖς πολιτικαῖς σχέσεσιν ἡ πρώτη Μαρτίου 1923.—3) Διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς.—4) Ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ νέου ἡμερολογίου ἔσται ἡ πρώτη ἐκάστου νέου ἔτους. Ἡ Ἑθνικὴ ἐορτὴ τῆς 25 Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς κειμένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἑξαίρεταὶ ἡμέραι ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον».

Πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ Νομοθετικοῦ τούτου Διατάγματος συνεμορφώθησαν ἅπαντες ἀνεξαιρέτως καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς διαμαρτυρίας οἱ Ἕλληνες καὶ ἄς

πολίται τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας καὶ ὡς πιστοὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Δυστυχῶς ὅμως καὶ διὰ τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων κανονικῶν καὶ νομίμων τούτων προϋποθέσεων, διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὁποίων ἡ ἰδίᾳ πᾶν τότε εἰς πρωτοστατήσῃ καὶ οὐδενὸς βιάζοντος Αὐτὴν πρὸς τοῦτο καὶ ἐκείνο, προέβη ὅπως αὐθυπόστατος δι' ἐγκυκλίου τῆς τοῦ 1924 εἰς τὴν μονομερῆ ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς ἀποδοχῆς ἐκ μέρους τῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, ὅπερ καὶ μόνον προπορεύεται τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου κατὰ δέκα καὶ τρεῖς πλήρεις ἡμέρας, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀποδοχὴ αὕτη παρεστάθη καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ κυρίσταται ὡς ἀπλὴ δῆθεν διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου, διὰ τὴν ὁποίαν ὅμως, ἔστω καὶ ἀπλὴν διόρθωσιν, δὲν προϋπῆρξεν, οὐδὲ καὶ ἤδη ὑπάρχει ἡ χάριν τῆς ἐνότητος τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀπαιτούμενη καὶ ἐπιβαλλομένη ἐκ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Παραδόσεων συναίνεσις πασῶν καὶ τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Τὴν κατὰ τοιοῦτον τρόπον γενομένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετὰ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ἀλλαγὴν ἢ διόρθωσιν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἠρνήθησαν νὰ ἀποδεχθῶσιν οὐ μόνον ἕνα ἐκ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, συμποσούμενα εἰς ἓν περίπου ἑκατομμύριον (1.000.000), ἥτοι εἰς τὸ ἓν ἑβδόμῳ (1/7) περίπου τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ, ἀλλὰ καὶ ὅλα τὰ πιστὰ τέκνα τῶν πλείστων ἄλλων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἀνερχόμενα εἰς ἑκατοντάδας ἑκατομμυρίων, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ ἀποδεχθέντα αὐτήν, ἀνερχόμενα μόλις εἰς ελαχίστας τινὰς δεκάδας ἑκατομμυρίων.

Καὶ ἀκριβῶς ἡ τοιαύτη ἀλλαγὴ ἢ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἐδημιούργησε τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ τὸ Παλαιοημερολογικὸν λεγόμενον ζήτημα διὰ δευτέρου φερόν διότι, ὡς ἀναφέρει ἡ Ἱστορία, Παλαιοημερολογίτας καὶ Παλαιοημερολογικὸν ζήτημα ἐδημιούργησε τὸ πρῶτον ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1582 γενομένη καὶ τότε ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας Πάπας Γρηγορίου τοῦ ΙΓ' διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου διὰ τῆς προσθήκης εἰς αὐτὸ δέκα (10) τότε ἡμερῶν, τὴν ὁποίαν ὅμως διόρθωσιν ἀπεδέχθησαν κατὰ τόπους καὶ ἀμέσως, ἢ μετὰ πολλῶν ἐτῶν ἀφ' ὧν, μόνον οἱ πιστοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν παραφυάδων αὐτῆς, ἐνῶ ἀπέκρουσαν αὐτήν ὡς ἀντορθόδοξον δι' ἀποφάσεων πολλῶν Πανορθοδόξων Συνόδων οἱ πιστοὶ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐξ ὧν τούτων τῶν ἱστορικῶν δεδομένων ἀποδεικνύεται περὶ τὴν ἀλήθειαν ὅτι καὶ ἤδη τοὺς Παλαιοημερολογίτας καὶ τὸ Παλαιοημερολογικὸν λεγόμενον ζήτημα ἐδημιούργησεν ἡ ἀλλαγὴ ἢ ἡ διόρθωσις τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου ὅχι ὡς Πολιτικοῦ ἀλλ' ὡς Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου, ὡς ἀκριβῶς εἶχε δημιουργήσει τοιοῦτον καὶ κατὰ τὸ 1582 ἡ γενομένη

τότε διόρθωσις αὐτοῦ, καὶ δὲν ἐδημιούργησε τὸ Παλαιοημερολογικὸν λεγόμενον ζήτημα ἢ ἐκ πολλῶν κατευθύνσεων προσερχομένη παντοειδὴς ἐκμετάλλευσις τοῦ ἀδιαφώτιστου ζήλου καὶ τῆς ἀκαθοδηγήτου εὐσεβείας ἐνίων ἐκ τῶν πιστῶν τέκνων τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἀνακριβῶς καὶ οὐχὶ κατ' ἀλήθειαν διατείνειται ἡ Ἱερὰ Σύνοδος διὰ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου τῆς. Ἀλλὰ τὸ ἀνακριβὲς τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου ὡς πρὸς τὸ σημεῖον τοῦτο καταδεικνύεται ὅχι μόνον ἱστορικῶς, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ ὅτι τὸν ζήλον καὶ τὴν εὐσεβείαν, ὡς θερησκευτικὰς πεποιθήσεις, ἐμβάλλει εἰς τὴν ψυχὴν παντὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τῆς παιδικῆς τοῦ ἡλικίας ἢ οἰκογένειας αὐτοῦ καὶ ἰδίᾳ ἡ μήτηρ τοῦ καὶ ὁ πατήρ τοῦ, ὑπὸ τῶν ὁποίων καὶ ἐκλέγεται καὶ ὁ κατάλληλος διδάσκαλος καὶ ἱερεὺς διὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ διατήρησιν τῶν ἐρριζωμένων ἤδη θερησκευτικῶν τούτων πεποιθήσεων, τὰς ὁποίας κατὰ κανόνα οὐδεὶς δύναται νὰ μεταβάλῃ ἢ νὰ ἐκμεταλλευθῇ.

Διότι, ἂν γίνῃ δεκτὸν τὸ ἀντίθετον, τὸ ὑπὸ τῆς Συνοδικῆς Ἐγκυκλίου ὑποστηριζόμενον, ὅτι δηλαδὴ εἶναι εὐκόλος ἢ ἐκμετάλλευσις, τότε θὰ ἠδύναντο καὶ οἱ ἀποτελοῦντες τὴν ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας, μοναδικῶς σκοπὸς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ μετάδοσις εἰς τὸ κοῖμνιον τῶν τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, νὰ παρασύρῳσι πρὸς τὴν ἰδικὴν τῶν πίστιν, ὡς ὀρθότεραν, πάντα ἀντίθετον καὶ συνεπὶ καὶ τοὺς λεγομένους Παλαιοημερολογίτας.

Ἀλλὰ τοιοῦτόν τι μέχρι σήμερον δὲν ἐπετεύχθη διὰ τῆς διδασκαλίας τῶν, ὡς δὲν θὰ ἐπιτευχθῇ ἀσφαλῶς καὶ διὰ τῆς χρησιμοποίησεως τῆς βίας καὶ τοῦ διωγμοῦ, ἐκτὸς ἂν ὁμολογηθῇ ὅτι διὰ τὴν διδασκαλίαν ταύτην δὲν ὑπάρχουσιν οἱ ἱκανοί, ἢ οἱ ὑπάρχοντες τοιοῦτοι δὲν ἀσχολοῦνται μὲ αὐτήν, ἀλλὰ μεριμνῶσι καὶ τυρβάζουσιν περὶ ἄλλα.

Καὶ ἤδη ὡς ἐξετασθῇ κατὰ πόσον ἀληθεύει τὸ δευτερον μέρος τῆς πρώτης παραγράφου τῆς Συνοδικῆς ταύτης Ἐγκυκλίου.

Τὸ δευτερον τοῦτο μέρος διαλαμβάνει, ὅτι ἡ ἀνωτέρω ἐκμετάλλευσις ἐδημιούργησε διὰ τοῦ Παλαιοημερολογικικοῦ λεγομένου ζητήματος διάσπασιν εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Ἄλλ' ἐκ τῆς ἱστορίας εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, δηλαδὴ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία ἀκριβῶς ἦτο μία, ὡς ἱδρυσεν ταύτην ὁ Χριστὸς καὶ οἱ Ἀπόστολοι Αὐτοῦ καὶ ὡς δέχεται ταύτην καὶ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως: Μίαν, Ἀγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν.

Σήμερον ὅμως, ἢ μᾶλλον ἀπὸ πολλῶν αἰώνων, δὲν ἐμφανίζεται ἡνωμένη, ἀλλὰ διεσπασμένη εἰς Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον καὶ Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν καὶ πλείστας ἄλλας παραφυάδας αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν διάσπασιν τῆς οὐδεὶς σοβαρῶς δύναται νὰ ἀποδώσῃ εὐθύνην εἰς τοὺς σημερινούς Παλαιοημερολογίτας, ἐνῶ τοῦναντίον ἀνεξαίαν τὴν εὐθύνην φέρουσιν οἱ διάφοροι Ἐκκλησιαστικοὶ ἡγέται, οἵτινες ἀνέκριναν διέσπασιν τὴν ἐνότητα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πρὸς ἐξυληρέτησιν τοῦ ἐγωῖσμοῦ τῶν ἢ τοῦ πλουτισμοῦ τῶν.

Ἐκτὸς ἂν ἡ Συνοδικὴ Ἐγκύκλιος σκοπῶς δὲν κυριολεκτεῖ ἐν προκειμένῳ καὶ θέλῃ νὰ τονίσῃ τὴν διάσπασιν οὐχὶ εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας

τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὴν διάσπασιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὡς ὅμως κατεδείχθη ἀνωτέρω καὶ τὴν διάσπασιν αὐτὴν δὲν ἐπέφερον οἱ σημερινοὶ Παλαιοσημρολογῖται, ἀλλὰ ἐπέφερεν ἐξ ὁλοκλήρου ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς παρ' αὐτῆς ἐνεργηθείσης ἀλλαγῆς ἢ διορθώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου ἀνευ τῆς τηρήσεως τῶν ἀπαιτουμένων Κανονικῶν καὶ Νομίμων προϋποθέσεων, διὰ τὴν τήρησιν τῶν ὁποίων ἐγκαίρως ἐπέστησαν τὴν προσοχὴν αὐτῆς· αἱ ὡς ἄνω μνημονευθεῖσαι Ἐπιτροπαὶ εἰς ἃς καὶ ἡ ἰδίᾳ εἶχε πρωτοστατήσει.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτιθεμένων ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν εἶναι ἀληθὲς τὸ ἐν τῇ πρώτῃ παραγράφῳ τῆς Συνδικτικῆς Ἐγκυκλίου ἀναφερόμενον ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ δημιουργίας τοῦ Παλαιοσημρολογικοῦ λεγομένου ζητήματος καὶ τῆς δι' αὐτοῦ διασπάσεως εἰς τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἀληθὲς καὶ ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι καὶ τὸ Παλαιοσημρολογικὸν ζήτημα καὶ τὴν διάσπασιν εἰς τὴν ἐνότητά τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐδημιούργησεν αὐτὴ αὐτὴ ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς ὑπ' αὐτῆς ἐπιχειρηθείσης αὐθαρέτου καὶ μονομεροῦς ἀλλαγῆς ἢ διορθώσεως τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου.

Ταῦτα ὅσον ἀφορᾷ τὸν ἔλεγχον τῆς πρώτης παραγράφου τῆς Ἐγκυκλίου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μετὰ τὴν ἐκ φύλαξιν τοῦ προσεχοῦς ἐλέγχου καὶ τῶν λοιπῶν παραγράφων αὐτῆς.—

ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἐνὶ λάμπει ἡ Ἐλευθερία....»

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΣΕ ΚΑΤΑΚΟΜΒΗ

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι τὰ καταναγκαστικὰ αὐτὰ καταφύγια τῶν πονεμένων καὶ διαγμένων χριστιανῶν στολίζουν τὴν δοξασμένην περίοδον τῶν μεγάλων θυσιαῶν, τῆς αἱματοβορέτου πορείας ἀπὸ τὸν Γολγοθᾶ στὰ Μεδιόλανα. Ἀποτελοῦν στοιχεῖον τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφαίρετον φάρον, ποῦ σελαγίζει ἡρωϊσμόν καὶ αὐτοθυσίαν.

Ποιὸς ὅμως τὸ ἤλπιεν ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν ἐνατένισιν τῶν ἀθανάτων αὐτῶν μνημείων τοῦ Χριστιανικοῦ μεγαλείου, νὰ ἐπανεέλθωμεν στὴν ἐποχὴν τους καὶ νὰ χρησιμοποιήσωμεν καὶ πάλιν καταναγκαστικὰ καταφύγια, γὰρ νὰ ἀποφύγωμεν τὴν διωκτικὴν μάχην, ὅχι τοῦ Νέρωνος ἢ τοῦ Μαξιμιανοῦ ἀλλὰ τῶν χρυσοφορεμένων Δεσποτῶν!

Δὲν ἔχει σημασίαν, ὅτι τὰ καταναγκαστικὰ αὐτὰ καταφύγια δὲν ἔχουν τὰς πολυδιαβάλους στοάς, ποῦ εἶχαν αἱ κατακόμβαι τῆς Ρώμης, ἀλλὰ εἶναι ἀλλὰ ὑπόγεια. Σημασίαν ἔχει ὅτι χριστιανοί, ἐλεύθεροι πολῖται βρέθηκαν στὴν ἀνάγκην νὰ ἀμυνθοῦν καὶ νὰ ἐκτελοῦν κάτω ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀγωνίας τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα. Καὶ ποιὸς φοβόσινται; Τοῦς «Ἀρχιερεῖς τοῦ Ὑψίστου»! τοῦς Δεσποτάδες! Ἐχὼ τὴν γνώμην, ὅτι ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπανεέλθῃ διὰ μερικὰ δευτερόλεπτα ὁ Νέρων, θὰ ἔπρεπε νὰ δικαιωθῇ ἀπὸ κάθε ἱστορικὸν στίγμα! Στὸ κάτω

κάτω ὁ ἄνθρωπος ἦτο εἰδωλολάτρης. Γι' αὐτὸν ὑπῆρχε μονάχα ἡ Ἀφροδίτη καὶ ὁ Διόνυσος καὶ νόμος σεβαστὸς ἢ ὁρισμένη ἀπὸ τὸ Κράτος λατρεία! Σήμερον ὅμως οἱ διάφοροι «Ἅγιοι», ποῦ κατὰ συνθήκην τοῦλάχιστον πιστεύουν στὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης κυνηγοῦν ἀκαρδὰ καὶ ἀσπλαχνα, παιδιὰ τοῦ ἰδίου Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ποῦ θέλουν νὰ τὸν λατρεύουν μετὰ τὸν δικὸν τους τρόπον. Ἄλλωστε στὴν προσπάθειά τους αὐτὴν δὲν παραβαίνουν κανένα νόμον, διατὶ ἡ θρησκεία μετὰ τὸ Διάταγμα τῶν Μεδιολάνων εἶναι ὑπόθεσις τοῦ καθενός....

Βρέθηκα σὲ μιὰ τέτοια σύγχρονη κατακόμβη, κάπου στὴν Ἀττικὴ. Ἐνα ὑπόγειο, μερικὰ μέτρα κάτω ἀπ' τὴν γῆ. Ἀσφυκτικὰ γεμάτο, ἀπὸ κάθε λογῆς κόσμον, ποῦ διατηρεῖ ὑπερήφανα τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς θρησκευτικῆς του συναϊδέσεως, περιφρονῶν μὲ ἀηδίαν τοὺς Δονκιχωτισμοὺς τῶν ἰσχυρῶν τῆς ἡμέρας. Μερικοὶ ἄνδρες ψάλλον μετὰ τὴν ἀγνοσίαν στὴς μαρμαροποιεῖες Ἐκκλησίας τὴν ἀκολουθίαν τῆς Πεντηκοστῆς. Καὶ ὁ Ἱερεὺς Πατὴρ Πανάρετος, ἕνας ποῦ στὴν μορφήν του διακρίνει κανεὶς εὐκολὰ τὴν χριστιανικὴν ἀπλότητά καὶ εὐγένειαν, τελεῖ σ' ἕνα περιβάλλον Θεοῦ μυστικισμοῦ, ποῦ σὲ συγκλονίζει, τὴν Ἱερὰν λειτουργίαν. Ἐξαφνὰ ἀκούγονται μερικοὶ ψιθύροι ποῦ προδίδουν ἀνησυχίαν. Μερικοὶ πραιτωριανοί, σταλμένοι ἀπ' τὸν Δεσπότη τῆς περιφερείας γυροφέρνον τὸν εὐλαβικὸν καταφύγιον τῶν πονεμένων χριστιανῶν, μετὰ τὴν ἐντολὰς «ὅπως εἴαν τις εὐρεῖ τῆς οδοῦ ὄντας, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγων ἐνώπιόν του.» (ΠΡΑΞ Θ'. 2) Ἐξαφανίζεται ὅμως ἡ ἀνησυχία. Δὲν ταρατίζουν εἰς στιγμὰς ἡρωϊκοῦ μεγαλείου ταπεινὰ σκέψεις ἐγωϊσμοῦ. Τὸ παράδειγμα τὸ δίδει ὁ Ἱερεὺς: «Ἐμπρὸς παιδιὰ τῆ δουλειᾶς μας· ἂν ὁ Θεὸς ἐπιτρέψῃ νὰ δοκιμασθῇ ἡ Ἐκκλησία Του, θὰ δοκιμασθοῦμε καὶ ἡμεῖς. Κανεὶς ἂς μὴ σκεφθῇ τὸν ἑαυτό του αὐτὴν τὴν στιγμὴν».

Καὶ μετὰ ὁ ἀναγνώστης διαβάσει μετὰ συγκίνησιν τὴν Ἀποστολικὴν περικοπὴν τῆς ἡμέρας. «Καὶ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό». Σηναὶ ἀνάλογοι, ποῦ μᾶς θυμίζουν τὴν μοῖρα τῆς Ἐκκλησίας, νὰ ἀγωνίζεται πάντοτε σὲ κάθε μορφήν διαφθοράς. Τὶ τιμὴ σὲ μᾶς νὰ εἴμεθα φορεῖς τοῦ πνεύματος αὐτοῦ! Ἔτσι νοιώσαμε καλύτερα τὴν σημασίαν τῆς εορτῆς καὶ καταλάβσαμε ἐντονώτερα τὰ καθήκοντα, ποῦ ἔχομεν ἀπέναντι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐπιστρέφοντας σὶὸ σπίτι σκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ὅταν ἡμεῖς νοιώθαμε τὴν πρὸ φρικτὴν ἀγωνίαν μέσα στὸ κατ' φύγιον τοῦ θρησκευτικοῦ μας πόνου, οἱ δίδονται μας, ποῦ θὰ λειτουργοῦσαν θεαματικὰ σὲ πολυφώτους ναοὺς θὰ εἴπαν σὲ μιὰ στιγμὴ. «Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογήσωμεν». Χριστέ μου τί νὰ ἐννοίωσαν ὅταν τὰ χεῖλη τους ψέλλιζαν τὴν οὐρανίαν προτροπὴν!

Γιατὶ τόσο θριαμβευτικὰ κυριαρχῇ ἡ ὑποκρισία! Δίνα ὑπομονὴ τοῦς διαγμένους, νὰ φέρουν ἀκόρραστα τὸν σταυρὸ τῆς Δοκιμασίας τους, ἕως οἷου ἢ Ἀλήθειά σου λάμπῃ καὶ ἡ Θεία σου Καλωσύνη, βρεθῇ τὰς ἀγνὰς ψυχὰς γιὰ νὰ ξανασυνθέσῃ μὴν καὶ νούριαν νίκην, σὰν ἐκείνην στὸ Μεδιόλανον.

ΕΚ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ ΤΟ ΦΩΣ

Εἰς τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως «Ἀπόστολος Ἀνδρέας» (Ἔτ. Α' ἀριθ. 49 τῆς 31ης Μαΐου 1952) δημοσιεύεται ἀντιπόκρισις ἀναφερομένη εἰς ἐκφωνηθέντα λόγον ὑπὲρ τοῦ Τούρκου Πρωθυπουργοῦ «περὶ Θρησκείας καὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως».

Μεταφέροντες ἐνταῦθα ὁλόκληρον τὴν ἐν λόγῳ ἀντιπόκρισιν ἵνα ἴδωσιν οἱ ἰθύνοντες τὰ καθ' ἡμᾶς Πολιτικά καὶ Ἐκκλησιαστικά πράγματα, *«ὡς σκέπτονται καὶ ἐνεργοῦσιν οἱ τῶν ξένων Κρατῶν συνάδελφοι τῶν καὶ μάλιστα οἱ Τούρκοι τῶν ὁποίων τὸ θρησκευτικὸν βιβλίον, τὸ Κοράνιον, ἐπιβάλλει βίαν εἰς πάντα μὴ Τούρκον ὥστε «ἐκὼν ἀέκων» νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν Μουσουλμανισμόν. Καὶ ὅμως αὐτοὶ οἱ Τούρκοι διὰ στόματος τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῶν διακηρύττουσιν, ὅτι «ὁ καθεὶς δύναται νὰ λάβῃ οἰαδήποτε θρησκευτικὴν ἀγωγὴν ἐπιθυμεῖ καὶ ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι καὶ νὰ μένουν Μουσουλμάνοι δὲν θὰ ἀντικρύσουν οὐδέποτε κανένα ἐμπόδιον καὶ καμμίαν βίαν».* Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅμως ὅπου οἱ κυβερνῶντες τὴν Πολιτείαν εἶναι Χριστιανοί, καὶ οἱ κυβερνῶντες τὴν Ἐκκλησίαν φέρουσι τὸν τύπον τοῦ Χριστοῦ οὐδέποτε οὐδαμοῦ ἐντελομένου ἢ ἐπαγαγόντος βίαν τινα (καίτοι ἔχοντος ὡς Θεοῦ ὄλον τὸ πρὸς τοῦτο δικαίωμα) ἀλλ' ἀπεναντίας διακηρύξαντες πλήρη ἐλευθερίαν καὶ εἰπόντες τὸ πολυθρύλλητον *«ὅστις θέλει ἀπὸ τῶν μου ἐλθεῖν»* (Μαρκ. Η' 34) εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐπαναλαμβάνομεν ἀσχείτη τὸς αὐτῆς πίσεις καὶ βία κατὰ τῶν ἀκολουθῶν τοῦ Πατρίου Παλαιοῦ Ἡμερολογίου, ἡ ὁποία βία δὲν ἔχει σημειωθεῖ εἰς τὴν Ἱστορίαν.

Ἄς ἀκουσθῇ ὁθεν ἡ φωνὴ τοῦ Τούρκου μεταφερομένη πιστῶς καὶ αὐτοσφύως.

«ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ»

Περὶ Θρησκείας καὶ Ἐλευθερίας Συνειδήσεως

Ἰκόνιον, 22, (Π.Α.). Ἐξ ἀφορμῆς τῆς παρατηρήσεως ἑνὸς ἐκ τῶν Ἀντιπροσώπων κατὰ τὴν Συνέλευσιν τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος ἐν Ἰκόνῳ, εἰπόντος ὅτι τὸ Δημοκρατικὸν Κόμμα οὐδὲν ἐπετέλεσεν εἰς τὸ θρησκευτικὸν πεδίον, λαβὼν τὸν λόγον ὁ ἐν τῷ Συνεδρίῳ παρευρισκόμενος Ἐξοχ. Πρωθυπουργὸς κ. Ἀδνάν Μενδερές, εἶπε τὰ ἀκόλουθα:

Δὲν ἀληθεύουσιν ὅσα εἶπεν ὁ φίλος Ἀντιπρόσωπος. Αὐτὰ τὰ ὁποία εἶπεν, ὅτι δηλαδὴ ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔκαμε τίποτε διὰ τὸ θρησκευτικὸν ζήτημα δὲν ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Ἐν πρώτοις ἡ Κυβέρνησις μόλις ἀνέλαβε τὴν ἀρχὴν, ἐφρόντισε νὰ ἀρῇ πᾶσαν πίεσιν ἐξασκουμένην εἰς τὸ θρησκευτικὸν πεδίον. Ἐντὸς τοῦ ἡμετέρου Κράτους ὅλοι οἱ πολῖται ἔχοντες ἀπὸλυτον ἐλευθερίαν συνειδήσεως δύνανται νὰ λατρεύουν τὸν Θεὸν κατ' οἰονδήποτε τρόπον ἐπιθυμοῦν. Αὕτη ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἐννοία τῆς λέξεως «λαϊκισμός».

Τὸ νὰ ἀνατεθῇ ἡ θρησκευτικὴ διαπαιδαγώγη-

σις τοῦ λαοῦ εἰς ἱκανὰ εἰδικὰ πρόσωπα, δὲν εἶναι ζήτημα τὸ ὁποῖον ἡμπορεῖ νὰ κανονισθῇ ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας. Πρὸς τὸν σκοπὸν ἀκριβῶς τοῦτον, τὴν θρησκευτικὴν δηλονότι διαπαιδαγώγησιν τοῦ λαοῦ, ἡνοίξαμεν Σχολεῖα καὶ διαρκῶς ἀνοίγομεν καὶ ἄλλα. Κάμομεν τὸ καθήκον μας, προσπαθοῦντες νὰ ἐξασφαλίσωμεν τὸ ἔργον τῆς θρησκευτικῆς διαπαιδαγωγήσεως, οὕτως ὥστε νὰ εὐρίσκηται αὕτη εἰς ἱκανὰς χεῖρας.

**

Ἀκριβῶς μετὰ τὸ σημεῖον τοῦτο θὰ ἐννοηθῇ ὅτι ἡ ἀληθινὴ Θρησκεία ἐδρεύει ἐπὶ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως καὶ τότε ὁ πρὸ ὀλίγου ὁμιλήσας Ἀντιπρόσωπος δὲν θὰ δύναται νὰ λέγῃ αὐτὰ τὰ ὁποία εἶπεν. Ἐάν σήμερον ὁμίλησε τοιοῦτοτρόπως, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι δὲν ἠγνόησε καλῶς ἐπὶ ὁποῖας ἐλευθερίας ἐδράζεται τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα. Ἐπίσης δὲν θεωροῦμεν συμβιβαστέον μετὰ τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως τὸ νὰ ὑποχρεοῦμεν τοὺς ἄλλους, ὅσοι δὲ θέλουν, νὰ θρησκευοῦν, ἢ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἀνήκουν εἰς ἄλλα θρησκευτικὰ Δόγματα, νὰ σκέπτονται κατὰ τὸν ἰδικὸν μας τρόπον. Ὁ καθεὶς δύναται νὰ λάβῃ οἰαδήποτε θρησκευτικὴν ἀγωγὴν ἐπιθυμεῖ, καὶ ὅσοι θέλουν νὰ εἶναι καὶ νὰ μένουν Μουσουλμάνοι δὲν θὰ ἀντικρύσουν οὐδέποτε κανένα ἐμπόδιον καὶ καμμίαν βίαν. Τοιοῦτοτρόπως ἐννοοῦμεν ἡμεῖς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως καὶ τὸν «λαϊκισμόν». Αὐτὰ εἶναι ἀναγγραμμένα εἰς τὸ καταστατικὸν μας.

**

Ἡ Κυβέρνησις μας ἐρχομένη εἰς τὰ πράγματα ἤρε τὴν ὑποχρέωσιν τῆς ἐκφωνήσεως τοῦ «Ἐξανίου» εἰς μίαν καὶ μόνην ὁρισμένην γλῶσσαν. Μὲ τὴν ἀποστολὴν μιᾶς Κυβερνήσεως, ἡ ὁποία εἶναι «λαϊκὴ» καὶ ἀποδίδει ὀφίστην σημασίαν εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐλευθερίας τῆς συνειδήσεως, εἶδομεν, ὅτι τὸ σύστημα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐφηρομόζετο μέχρι σήμερον καὶ τὸ ὁποῖον ἦτο κατοχυρωμένον διὰ νόμου, δὲν ἔφερε κανέν ἀποτέλεσμα καὶ ὅτι ἡ διατήρησις τῆς διατάξεως ταύτης δὲν συμβιβάζεται μετὰ τὴν κοινὴν συνείδησιν. Διὰ τῆς καταργήσεως ὁθεν τοῦ περιορισμοῦ τοῦτον ἐδώσαμεν μερίστην σημασίαν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως.

Ὁ Ἀντιπρόσωπος, ὁ ὁποῖος εἶπε πρὸ ὀλίγου, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν ἔκαμε τίποτε εἰς τὸ ζήτημα τῆς Θρησκείας, ὀφείλει νὰ ἐνθυμηθῇ τὸ ἐγγὺς παρελθόν. Τὸ ὅτι παρουσιάζεται ἐδῶ καὶ ὁμιλεῖ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ συζητεῖ ἐλευθέρως τὰ θέματα ταῦτα, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ Δημοκρατικὸν Κόμμα. Θὰ ἠδύνατο ἀρᾶ γε ὁ κύριος αὐτός νὰ εὗρῃ καὶ μίαν μόνον λέξιν ἀπὸ ὅσα εἶπεν, ἐάν δὲν εἶχεν ἐδραιωθῇ εἰς τὴν Χώραν ἡ ἐξουσία τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόμματος;

Διευθύνσεις συμφώνως τῇ Α.Ν. 1092/1928

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΕΟΣ

Χαλκιδονίδου 7.— Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφίαν: Γεώργιος Σαββίτης

Θεμιστοκλέους 33.— Ἀθήναι

*Τὰ γρονθοκοπήματα τῶν ἀντιφατικῶν δι-
δασκῶν.*

Τὰς τελευταίας ἡμέρας πολλοὶ ἀντιφατικαὶ καὶ παραισιευτικαὶ πληροφορίες δημοσιεύονται εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐφημερίδας, περὶ δὴθεν συνεννοήσε-
ων καὶ υποχωρήσεών μας ἔναντι τῆς κρατούσης Ἐκκλησίας καὶ ἄλλων τοιούτων ἡχηρῶν παρομοί-
ων.

Περὶ τὸν θεωροῦμεν νὰ τονίσωμεν ὅτι ταῦτα πάντα εἶναι διογκωμένα δημοσιογραφικαὶ εἰδήσεις στερούμεναι ἀντικρούσματος ἀληθείας καὶ ἀπέχουσαι τῆς πραγματικότητος.

Παράδειγμα ἔστω ἡ ἔφημερίς «Τὰ Νέα» ἥτις ἐνῶ τὴν 23 τ.μ. ἀπεκάλυπτε μὲ σοβαρὰ φάνειαν μίαν δὴθεν διάστασιν τῶν ἀρχιερέων μας εἰς διαλλακτι-
κὸς καὶ μὴ, τὴν 25 ἔγραφεν ὅτι αἱ περιβόητοι προ-
τάσεις ἐπρόκειτο νὰ διαβιβασθοῦν καὶ εἰς τὴν ἐπί-
σημον Ἐκκλησίαν μέσω τοῦ Ὑπ. Παιδείας χωρὶς ὁ-
μως νὰ εἶναι γνωστὸν τὸ ἀποτέλεσμα.

Διὰ ταῦτα συνιστῶμεν, εἰς τὸ πλῆρωμα τῆς Ἐκ-
κλησίας μας, νὰ ἀντιμετωπίξῃ μὲ δυσπιστίαν κάθε ἀνεύθυνον σχόλιον τοῦ τύπου, καὶ νὰ εἶναι βέβαιοι ὅτι ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς του οὐδέποτε θὰ προ-
δῶθῃ

Ἀναστάσις Παραρτήματος

Τὸ παράρτημα Σαλαμῖνος εὐρίσκεται ἐν ἀναστα-
τώσει μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Ἱερομονάχου Πατρὸς Ἰωάννου Μανιαδάκη. Οὗτος καίτοι δὲν συνελήφθη ἱεροουργῶν ἐθεωρήθη ὡς «λίαν ἐπικίνδυνος» καὶ ἀρ-
κετὰς ἡμέρας ἐούρθη ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν εἰς
τὰ τμήματα καὶ τὰ ἀστυνομικὰ ὑπόγεια. Τὸ μαρτύ-
ριον τοῦ σεβαστοῦ Ἱερομονάχου ἔληξε μὲ τὴν μετα-
γωγὴν του εἰς Ἅγιον Ὄρος,

Δόξα τῇ μακροθυμίᾳ Σου Κύριε !!!

Εἰς δόλοκληρον τὸν καθημερινὸν Ἀθηναϊκὸν
Τύπον τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς ἐδημοσιεύθη-
σαν λεπτομερεῖς περιγραφαὶ τῆς μεταφορᾶς ἐξ Ὀ-
λυμπίας εἰς τὸ Ἀθηναϊκὸν Στάδιον τῆς Ὀλυμπια-
κῆς φλογός, ἐορτῆς καὶ τελετῆς ἐξ ὁλοκλήρου εἰδω-
λολατρικῆς ἀναβιώσεως εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα
κατὰ τὸν αἰῶνα τῶν παραδόξων καὶ τῶν τεράτων.
τὰ; προχριστιανικῆς εἰδωλολατρικῆς τελετᾶς.

Καὶ τὸ πρᾶγμα αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ εἶναι «ἄνω πο-
ταμῶν» ἀλλὰ τὸ θαυμαστὸν καὶ πέρα θαυμάτων εἶ-
ναι τὸ ἀναγραφόμενον ὑπὸ τῶν ἔφημερίδων, ὅτι
τὴν εἰδωλολατρικὴν τελετὴν ταύτην εἰμήσε διὰ τῆς
παρουσίας Του καὶ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος
Ἀθηνῶν!!! ὁ δὲ ἅγιος Εὐδρίπου κ. Ἀλέξιος εὐλογή-
σας!!! τὴν τελετὴν, ἀπήγγειλε καὶ σχετικὴν εὐχὴν...
Εὐχὴν γὰρ τὰ εἰδωλα!!! θὰ ἀσχοληθῶμεν περὶ
τούτου εἰς τὸ προσεχές.

Ἐμβόσματα Συνδρόμων

Ἐμβόσματα, μένον διὰ τεχνόποικων ἐπιτε-
γῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταθρον Κα-
ραμήτσον Καλαμοκονδύλη 7. — Ἀθήνας

Εἰς ΚΟΛΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΩΝ

Ὁ Μακαριώτατος Πάπας καὶ Πατριάρχης Ἀλε-
ξανδρείας κ. Χριστοφόρος ἐρωήθει· κατὰ πόσον
εὐσταθεῖ ἡ ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ληφθεῖσα ἀπόφα-
σις «περὶ ἀναχειροτονίας τῶν ὑπὸ Παλαιοημερολογι-
τῶν Ἀρχιερέων χειροτονηθέντων Ἱερέων» ἀπῆντη-
σε τὰ ἐξῆς βαρυσήμαντα:

«... Ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς ἀποδοχῆς τῶν ὑπὸ
Παλαιοημερολογιτῶν Ἐπισκόπων χειροτονουμένων
Ἱερέων τῶν ἐν μετανοίᾳ προσερχομένων εἰς τὴν
παιδαρχίαν τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας, τόσον ἡ ἀ-
πόφασις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅσον καὶ
ἡ τῆς Ἐπαρχιακῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κρήτης, οὐδε-
μίαν ἄλλην Ἐκκλησίαν δεσμεύουσιν εἰς ἐφαρμογὴν
τύποις μὲν, διότι οὐδεμίαν ἄλλην μετέσχεν εἰς τὸν
καταρτισμὸν αὐτῆς (τῆς ἀποφάσεως δηλ.)· οὐσίᾳ δέ
διότι εἶναι **ΑΝΤΙΘΕΤΟΣ πρὸς τὴν Δογματικὴν δι-
δασκαλίαν τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου Ἐκκλη-
σίας, πρὸς ρητοὺς καὶ αὐστηροὺς Ἱεροὺς Κανό-
νας ἐπισείοντας, τὰς βαρυντάς ἐυθύνας εἰς
ἀναχειροτονούντας καὶ ἀναχειροτονουμένους,** καὶ
πρὸς τὴν μακραίωνα πρᾶξιν συμπήσης τῆς Ἐκκλη-
σίας, καὶ ρητὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐκκλησίας Κωνσταν-
τινουπόλεως τοῦ 1897 κυρωθεῖσαν ὑπὸ πασῶν τῶν
Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, καθ' ἣν **οἱ ὑπὸ Ἐπι-
σκόπου καθηρημένου ἢ σχηματικοῦ χειροτονη-
θέντες, μεταναστύντες γίνονται δεκτοὶ μὲ τὸν
βαθμὸν αὐτῶν μόνον διὰ λιβέλλου.**»

Ἐν Ἀθήναις τῇ 2 Ὀκτωβρίου 1951

Ὁ Ἀλεξανδρείας Χριστοφόρος

(Ἐκ τῆς Ἐφημερίδος «Κρητικὸς Ἀγὼν» 10-4-1952)

ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Προκειμένου νὰ ἐκδοθῇ ἡ συντασσόμενη Ἱστο-
ρία τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος ἡμῶν, ἡ Λευκὴ Βίβλος περι-
λαμβάνουσα ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τοὺς διωγμοὺς
καὶ ἐν γένει πάντα τὰ σκληρὰ μέτρα κατὰ τῶν ἀνω-
τέρων καὶ κατωτέρων Κληρικῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν λαϊ-
κῶν ἢς Ὁρθοδόξου παρατάξεως ἡμῶν, παρακα-
λοῦμεν πάντας τοὺς Ἀδελφούς τῶν Παραρτημάτων
ὅπως ἀποστείλωσιν εἰς τὰ Γραφεῖα πᾶσαν σχετικὴν
πρὸς τοῦτο πληροφορίαν: ἥτοι τὸν οἰονδήποτε διωγ-
μὸν ὃν ὑπέστησαν κατὰ χρονολογικὴν ἰαξίν, καὶ ἐκ
μέρους τίνων. Πάντως ὅμως πράγματα συγκεκριμέ-
να, ἀποδεδειγμένα καὶ ὅσον τὸ δυνατόν συντομώ-
τερον.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΜΙΑ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΗΜΕΡΗΣΙΟΝ ΤΥΠΟΝ

Διὰ τὰ διασπασθῆ πάσα τυχὸν ὑποψία ὡς πρὸς τὴν ὑπόστασιν τῶν δημοσιευομένων εἰς τὰς ἡμερησίας Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας καὶ τὰ ἀποδειχθῇ ἡ ἀλήθεια δημοσιεύομεν κατωτέρω ἀπάντησιν τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Διαιτέας κ. Πολυκάρπου. Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἀποτελεῖ καὶ γραμμὴν τῆς κινήσεώς μας ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς εὐθymίας τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος.

Τὰ δημοσιευθέντα ἐν τῷ ὑπὸ ἡμερομηνίαν 23 Ἰουνίου ἐ. ἔ. φύλλῳ τῆς ἐν Ἀθήναις ἐφημερίδος «Τὰ Νέα» ὑπὸ τίτλον «Αἱ τελευταῖαι ὑποχωρήσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τερματισμὸν τοῦ Παλαιοημερολογιτικοῦ» προξένησαν εἰς ἡμᾶς κατάπληξιν καὶ βαθύτατην λύπην διὰ τοὺς πληροφοριοδότας καὶ τοὺς προχείρως ἐκδίδοντας ἀνακοινώσεις ζημιούσας τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Εἰρήνην.

Κατόπιν τούτων τῶν κακοβούλων καὶ ταπεινῶν καθ' ἡμῶν συκοφαντιῶν, αἵτινες πείρῳνται νὰ παρουσιάσωσιν ἡμᾶς τοὺς Ἀρχιερεῖς, τὸν Ἱερὸν ἡμῶν Κλήρον καὶ τὸ εὐλαβέστατον ἡμῶν ποιμνιον, διασπασθέντας καὶ διαιρεθέντας εἰς συντηρητικούς καὶ ἀδιαλλάκτους, προβαίνομεν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς παρούσης ἀπαντήσεως, καὶ πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς τραθείας δι' αὐτῶν ἀληθείας γνωρίζομεν εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους τὰ ἀκόλουθα:

Γενικὸν τυγχάνει, ὅτι πάντες ἡμεῖς Κληροὶ καὶ Λαὸς ἀναγνωρίζομεν τὴν ἀνάγκην τῆς εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, διότι εἰς τοὺς κρίσιμους τούτους καιροὺς, οὗς διατρέχει ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ἔθνος, εἴπερ ποτὲ καὶ ἄλλοτε, ἐπιβάλλεται ἡ Ἐκκλησιαστικὴ καὶ Ἐθνικὴ ἐνότης ὅλων τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ Ἐθνικῶν παραγόντων πρὸς ἀποτροπὴν τῶν ἐπικρατούμενων κινδύνων τῶν ἐπαπειλούντων καὶ αὐτὴν τὴν ἐπιβίωσιν τοῦ ἔθνους.

Ἡ εἰρηνεὺσις τῆς Ἐκκλησίας τυγχάνει κοινὸς ἡμῶν πόθος καὶ ἐπιδιώκεται ὑπὸ πάντων ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ Λαϊκῶν τῶν ἀκολουθούντων τὸ Ἰουλιανὸν Ἡμερολόγιον, πλὴν οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν ἀπέστη τῶν ἀρχικῶν βάσεων τοῦ εὐγενοῦς ἡμῶν Ἀγῶνος, ὃν διεξάγομεν ὑπὲρ τῶν Ἱερῶν Παράδοσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Οὐδέποτε παρετηρήθη σύγκρουσις φρόνημάτων μεταξὺ ἡμῶν, οὐδὲ διεπιστώθη ποτὲ ἐκ μέρους οὐδενὸς ἐξ ἡμῶν ἀντίθετος καὶ ἐναντιοῦσις, χωρίζουσα ἡμᾶς εἰς συντηρητικούς καὶ ἀδιαλλάκτους. Ἀπαντες ἡμεῖς Ἀρχιερεῖς, Ἱερεῖς καὶ Λαὸς εἰμεθα διαλλακτικοὶ καὶ εὐχόμεθα ὑπὲρ τῆς ταχείας εἰρηνεύσεως τῆς Ἐκκλησίας, χωρὶς ὅμως ὁ τρόπος τῆς εἰρηνεύσεως νὰ οἰσθῇ ὅσα ἡ ἡμετέρα Θρησκευτικὴ συνείδησις πιστεύει καὶ παραδέχεται καὶ ὑπὲρ ὧν οὐχὶ ὀλίγα δεῖν ἀπέστημεν.

Διὰ τοὺς Ἀρχιερεῖς Ἱερεῖς καὶ τὸν Λαὸν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

† Ὁ Διαιτέας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Ἡ ΑΠΗΧΗΣΙΣ

Ὅλος ὁ τύπος ἀνέγραψε τὴν εἴδησιν τῶν καταβληομένων προσπαθειῶν διὰ τὴν εὐθymίαν τοῦ ζητήματος. Μερικαὶ μάλιστα ἐφημερίδες μετὰ βαθύτατης συγκινήσεως κρίνουν αὐτὰ καὶ ἐκφράζουν ἐλπίδας καὶ εὐχάς. Ὡς προσέξουν τὸ λαϊκὸν αὐτὸ νοσηλίστημα οἱ ἀρμόδιοι, οἱ ὁποῖοι ὡς ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας φέρουν ἀποκλειστικῶς τὰς εὐθymίας τῶν ἱστορικῶν αὐτῶν στιγμῶν.

ΚΑΤΑΔΙΚΑΙ ΗΜΕΤΕΡΩΝ ΑΔΕΛΦΩΝ

Εἰς Παιραϊὰ καταδικάσθησαν οἱ ἐκλεκτοὶ ἀδελφοὶ Ἀναστάσιος Γρόσιος, Κωνσταντῖνα Δουκὴ καὶ Μαρία Θεοφάνου διὰ τὸ γεγονότα τῆς κ. Παροικεῖς Παιραϊδῶς. Καὶ ἡ μὲν καταδίκη, ὡς ὀφειλομένη εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὰς Θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τιμὰ τοῦς καταδικασθέντας, ὡς στηριζομένη ὅμως εἰς ἀνυπαρκτοὺς βάσεις ἀποτελεῖ αὐτόχρημα ἀδίκιον.

Ἡ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΑΠΟ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΝ ΤΗΣ ΚΡΑΤΟΥΣΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μυτιλήνης κ. Ἰωάννης ἐπισκέφθη ἐξ ὀνόματος τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας τὸν δεσμιῶν τῆς Μυτιλήνης, τὴν βοῶσαν αὐτὴν καὶ καταπραυνάζουσαν βέλυν γαίαν τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἀποτακτικῆς Κυβερνήσεως διὰ τὰ ἐξέτασιν τὰς ἀνάγκαις του. Καὶ ὁ Μέγας Προσηγνὸς τοῦ ἀγῶνος μας ἀπήντησε μὲ ἀνδροπρέπειαν καταπλήρως: «Ἐίμεθα σύμφωνοι διὰ τὴν εἰρήνην τῆς Ἐκκλησίας. Ἐχομεν ὅμως τὴν δέξιαν τὰ συντηρητικὰ ἑλευθέρου πρὸς ἑλευθέρους». Ἐλπίζομεν νὰ ἀντιληφθῇ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία.

ΤΟ ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΚΑΙ Ο ΘΟΥΡΥΒΟΣ

Ὡς ἀναγράφομεν ἄλλαχοῦ μία ὁμὰς ἐγγενῶν ἀνθρώπων ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλίαν τῆς εἰρηνεύσεως καὶ εὐθymίας τοῦ ἐπιμάχου ζητήματος. Αὕτη λοιπὴν ἐξήγησις καὶ ἔλαβε ὑπόμνημα τῶν ἀπώρων τῶν ἀρχιερέων μας. Εἰς τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον ἐπορεύον καὶ οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς ἐκφράζονται αἱ ἀπόψεις μας κατὰ τρόπον σαφὴ καὶ κατηγορηματικόν. Διατυπῶνται ἡ εὐχὴ τῆς εἰρηνεύσεως οὐχὶ ὅμως ἐπὶ θυσιᾷ τῶν βραχιόνων μας ἀρχῶν. Τὸ ὑπόμνημα αὐτὸ ἐνέκριναν καὶ οἱ Κυβερνητικοὶ κύριοι. Ἐπομένως τὰ ἀναγραφέντα τελευταίως εἰς τὸν τύπον περὶ ἀδιαλλάντων καὶ συντηρητικῶν στερεοῦνται πάσης ἀποστάσεως. Ἡ κίνησις μας εἶναι ἐνιαία εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις, πᾶσα δὲ πληροφωρία περὶ τοῦ ἀντιθέτου εἶναι σύλληψις νοσηρᾶς φαντασίας.

ΤΙΜΑ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ;

Δὲν εἴμεθα διατεθειμένοι νὰ θίξωμεν τὰ Σεπτὸν πρόσωπον τοῦ Ἱερέως τῆς Ἀποστολῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν θυνάμεθα ὅμως νὰ ἀποκηρύξωμεν τὴν θλιβεράν ἐκπληξίν μας, ἀπὸ τὴν παρουσίαν του εἰς τὰς τελευταῖας τοῦ Ὀλυμπιακοῦ Φωτός εἰς τὸ Στάδιον.

Τοῦτο καὶ διότι ἡ ἐμφάνισις τῶν διαφορῶν τύπων ἦτο ἥμισυ ἀνάλογος πρὸς τὴν σοβαρότητα τοῦ Ἱερῶματος ποῦ ἐκπροσωπεῖ. Τοῦτο δὲ διότι αἱ Ὀλυμπιακαὶ τελεταὶ (ἀνεξαρτήτως τῆς ἡθικοπονευματικῆς των θέσεως εἰς τὴν Ἱεραρχίαν τῶν ἀγῶν) συνεδέθησαν μὲ τὴν φρικτοτέραν περίοδον τῆς αἱματηρᾶς δοκιμασίας τοῦ Χριστιανισμοῦ κατὰ τὴν πρώτην περίοδον.

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἡ Ἐκκλησία δὲν δύναται νὰ παρερρίσκηται διὰ τῶν ἀντιπροσώπων της, ἐκεί ποῦ κινεῖται τὸ πνεῦμα τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Ἀφροδίτης.